

Žareči plamen Marijinega srca je pa še prav posebno pomenljiv. Pomeni namreč ono sveto ljubezen do Boga in do ljudi, ki je vsikdar tako goreče plamtela v prečistem srou brezmadežne Device. O, kako veliko lepoto Marijinega srca nam oznanja ta plamen svete ljubezni!

Jezus sam je določil, da so vse zapovedi nakratko povedane v dvojni poglavitni zapovedi; »Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega srca in iz vse svoje duše in iz vse svoje misli«, in pa: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« S tem je povedano vse, kar zahteva sveta vera od nas. Kdor izpolnjuje vse zahteve te dvojne ljubezni, je svetnik, in čim natančneje jih izpolnjuje, tem večji svetnik je. Svetniki so zato tako goreče služili Bogu, so zato toliko dobrot izkazovali človeštvu, ker so Boga ljubili iz vseh svojih moči in zavoljo Boga vse ljudi, s katerimi so občevali, prijatelje in sovražnike. Pred vsemi pa se je seveda odlikovala v tej sveti ljubezni prečista Devica Marija; saj je Kraljica vseh svetnikov. In kar je še posebno ganljivo: to prelepo srce ni ljubilo le na zemlji, ni strohnelo, marveč Marija je bila sprejeta v nebesa z dušo in telesom in ljubi sedaj s poveličanim srcem Boga in ljudi.

Cvetični venec okrog Marijinega srca pa pomeni posamezne čednosti, ki so na podlagi dvojne svete ljubezni vzcevele in krasile presv. srce nebeške Kraljice. Da, v Marijinem srcu je združena nepopisna lepota vseh čednosti v najvišji popolnosti, ki je je zmožno ustvarjeno bitje, in je sijajen zgled vsem srcem, ki so dobre volje.

Želim, da bi imeli vsi v posebni časti to tolikanj pomenljivo sliko, pa da bi pogosto in s pridom premišljevali to, kar pomeni.

Kako je nastala marjetica ...

Narodna pravljica.

Presveti Devici je posvečenih mnogo cvetic polja in travnikov, gozdov in livad. A pred vsemi nosi ena njeno ime, in to je marjetica.

Morda ne poznate ljubke cvetke s tem imenom? Skoro v vsaki deželi ima drugo ime. Razširjena je, iz-

vzemši Avstralijo, po celi zemlji. Ali če vam povem, da se ji pravi tudi riglec ali iskrica, porečete brez dvoma: »Ah, saj to pa poznamo! To je ona mala zvezdnata cvetka, ki ima v sredi rumen cvetni krožček, obdan od dolgih, ozkih, belih lističev, ki stoje v ličnem zelenem košku in kažejo večkrat rožnat rob. Raste po travnikih, kraj potov in zlasti pomladi po vrtovih, kjer se zgriinjajo zelene trate . . .«

Vidite, to je marjetica, in sedaj vam lahko povem, kako je nastala . . .

Presveta Devica je sedela zimskega dne v mali sobici v Nazaretu in je šivala, dočim je sveti Jožef, rednik božjega dečka Jezusa, pridno rabil žago in stružec — kakor veste, je bil tesar.

Jezušček je slonel svoji božji Materi na kolenu in si je neizrečeno želel kake cvetke, da bi se igral z njo. Rožice so bile njegova najljubša igrača.

Toda Marija božjemu Detetu ni mogla izpolniti te želje. Zunaj je bila zima, in polje in travnik sta bila prazna in gola. To je silno bolelo predobro Mater božjo. In ko je ugibala, s čim bi razveselila svoje božje Dete, se spomni, da ima še krpico zlatožolte svile od kraljevega plašča svojega deda Davida. To poišče in mu podá še tudi več koscev snežnobeke tkanine, ki jo je ravnokar šivala.

Jezušček je izrezljal iz belih koscev okrogle, zvezdnate cvetke, iz rumene svile pa manjše krožce in jih pritrldil sredi zvezdic, kar je bilo prav ljubko videti. Ker se je pa pri tem s škarjami malce ranil v prstek, je prodrla kapljica rožne krvi, po nji so pa dobile bele cvetke snežnordeč rob.

Nato je odhitel božji deček na polje in je raztrosil cvetke po polju in travniku, da bi cvele ondi nele poleti, ampak tudi v hladnem zimskem času.

Volja božjega Deteta se je izpolnila. Zato bo našlo pozorno oko ne le ob toplih poletnih dneh, ampak celo v zgodnjem pomladnem in poznem jesenkem času kako cvetočo marjetico kraj pota. Svetlo se blesti sredi suhih, porumenelih trav in bilk, kakor da je mal odsev one čudežne zvezde, ki je stala nekoč nad betlehenskimi hlevom . . .

Ljudmtla P—ič.

